hann Flóres hana í vandann kjörtil, að hann
skyldi samljetur við blámannsjeð, og sendi sjá-
-dan sinn laug til hennar meijar; og er lau-
-gunnin var búinn, kallar hann til sín 2.
sveina: fengið Blankiflúr og skundið
aptur. Enn þeir báru í brott, og þótti
mjög þúngt, bölvuðu þeir þeim er í þjelki-
-látunum dr sumt; nei, sagði annar, ef við
gjörumm það, þá gjeldur hrigguur okkar.
Gjíngu þeir uppp og hittu ekkji rjett á klef-
-ana; því að þeir viku til hægri handar,
enn klefi Blankiflúr var til vinnstri
handar; settu þar niður lauginn, snjeru í
brott. Claris þakkaði þeim, og las blámann-
-sjeð; hugði Flóres, að hann mundi komin
til Blankiflúr, hljóp uppúr lauginnumm,
enn Claris varð nú hrædd, og tók að gráta
svo að meijarnar heirðu; gjíngur Flóres nú
aptur skjótlega í lauginn og brá á sig blá-
-mannsjeð, lá kjurr og hugsaði, að nú mundu
svik í vera; komu þar meijarnar allar,
er í voru turninumm, og spurðu, hvað
henni var; kom henni þá í hug, að það
mundi vera unnusti Blankiflúr, sá
er hún harmaði eptir, og mundi vera nú
hanið, hugleiddi nú hvernin hún skyldi
andsvara þeim, og mælti: mjer var sent
blómm í laupi þessumm, og er jeg vilki
skjemmta mjer og lesa blómmjeð. Flaug
þar uppúr eitt fiðrildi, og laust vængjun-
-umm á kinn mjer, varð jeg við það mjög
hrædd, að jeg æpti, sem jeg mátta hæðst;
enn júngfrúrnar tóku að hlæja og gabbaðu
hana mjög.—
19; Hún var dóttir jals af Saxlandi; vanu
þær góðar vinur Blankiflúr, hana unni
þar annari sem þær væru systur; þeirra
klefar stóðust á, og bar vænni ekkji á
milli, nema veggurinn og ...
Gjíngu júngfrúrnar í sína klefa, enn
Claris kallaði á Blankiflúr, og sagði:
vina mín, gákk hingað og sjá blómmjeð,